

Азъ — другъ пътъ. Послушай, жената пиши! Да бждешъ страхливецъ, не ти подобава!

Малчо: — Страхливецъ си ти! И сакатъ си вържетъ! Револверъ ти дали катъ зелка голѣмъ — и пакъ те е страхъ бре! Не те ли е срамъ? И той ми се хвали! Страхливко проклети!

Крачунъ: — Млѣкъ, Малчо! Недей ме ядосва безъ време! Току да навлѣземъ, пѣкънейде ще спреме.

Най-сетне и двама — главата въ торбата, и бѣрзо се вмѣкнаха тамъ презъ вратата...

*

Но ето че имъ трѣгна: въ тоя зоръ, отпредъ имъ се изпрѣчи асансьоръ.

И двамата въ уплаха и вълнение съзрѣха въ него истинско спасение.

Въ такива кжщи само съ асансьори се качватъ хората нагоре.

Съсъ него ще се качатъ днесъ и тѣ — ще влѣзатъ, па да става щото ще.

Ала нали го виждатъ първи пътъ — не знаятъ дека да го завѣрятъ.

Стоятъ си вждре слизани два-мина, стои и чудноватата машина...

Крачунъ: — Я, Малчо, по-седни, тукъ виждамъ пейка!

Малчо: — Не може бре! Апашътъ ще офейка!

Крачунъ: — Пѣкъ да офейка, дяволъ ще го вземе! Да тичамъ подиръ него нѣмамъ време...

Малчо: — Какъ нѣмашъ време, друже мили? Нали затуй ужъ сж ни наз-

